

Arching of an Arrow

Razvan Anghelache, Cia Ringertz & Melanie Wiksell på Konsthögskolans galleri i Umeå.

Ontologisk oro, ritual och besvärjelse. Höstens andra gruppställning med avgångselever från Umeå Konsthögskola fortsätter samtalet om tillvarons relationella aspekter. Däremot är tilltalet ett annat. Det är inte lika direkt som i den förra utställningen. Konstnärerna flyttar fokus från subjektets omedelbara relationer och söker mer i det generella – i kulturen. Utställningens titel *Arching of an Arrow* refererar till den båge som en pil både följer och lämnar bakom sig i luften. Bågen används som en metafor för det konstnärliga arbetet. Att starta någonting och att följa det vart det leder.

Redan i entrén till utställningsrummet syns Razvan Anghelaches skulpturala installation *The Universe Speaks to You But Only at 4am* (2016). Verket har placerats så att det blockerar den ena ingången till galleriet. Anghelache ställer ut tre verk som alla har samma titel. Två av verken visas i galleriet och det tredje har placerats på betongplanet mellan konsthögskolan, designhögskolan och Bildmuseet. Verkens gestaltningar delar bas-form vilket sannolikt är tillräckligt för att en uppmärksam besökare ska förstå att de hör ihop. Formen består av en påtagligt snårig komposition av material och är i två av verken svartmålad. Anghelache skriver i utställningstexten att hen har velat "undersöka och reflektera över rädsla, trauma och ångest". Det större verket som visas i galleriet grundas på linjer som sticker (ut) i rummet, vilar mot, och skär igenom varandra. De svartmålade träplankorna har hämtats från Bildmuseets avfallscontainer och har tidigare tjänat som byggnadsmaterial i något utställningsbygge. Konstnären har använt skruvar som redan satt i materialet för att skapa en linjär konstruktion av svart tråd som understryker den dominerande formen. Mot virrvarret av trä och tråd har Anghelaches projicerat dokumentärt videomaterial från olika krigssituationer som har förvrängts så att det är omöjligt att se vad det föreställer. Hjärtformade ballonger hänger i konstruktionen och ligger på golvet nedanför. Bland dem finns även en uppblåst kondom. Till verket hör en ljud-del där konstnären bland annat har spelat in E. E Cummings berömda modernistiska dikt "Humanity I Love You Because" med text – röstkonvertering. *The Universe Speaks to You But Only at 4am* är en reflektion över ångestkänslans tillstånd och ett förslag till hur den skulle se ut om vi flyttade den ur kroppen, placerade den i rummet och gav den fysisk form. Trots verkets allvarliga tema finns det en rytm i gestaltningen som paradoxalt nog får mig att slappna av.

Nära rummets mitt står Cia Ringertz verk *Tripping* (2016). Det är en stapel av utskärningar (snitt) ur målad duk som har ordnats strukturellt på höjden. Den skulpturala installationen följer en svartmålad yta längs golvet. Stapeln går över i en sluttning där snitten har flätats samman och till sist blir liggande utspridda mot en svart botten. Åtminstone för en stund. Närmast väggen återkommer snitten av målad duk fast i prydligt vikta staplar och i storleksordning som enligt konventionell logik minskar på höjden. Som ett torn. Verkets svarta botten fortsätter genom rummet och reser sig mot väggen bakom stapeln av prydligt vikt duk. Det handlar naturligtvis om måleri, men hur?

I utställningstexten håller konstnären sig till en kort kommentar som får mig att tänka på motsatsförhållanden och strävan mot jämvikt mellan ordning och kaos. De ordnade staplarna närmast väggen är sexkantiga och tänkta att referera till slipade opalstenar. Opal är ett mineral av gruppen kvarts. Stenen har ett amorft kristallsystem vilket innebär att den molekylära strukturen är oregelbunden. Verkets tydligt dialektiska uppbyggnad

kring ordning och kaos gör det svårt att bortse från vad som liknar en längtan efter syntes. Men, det som framträder som intressant är snarare frågan om det finns något utanför det Hegelianska spannet. Som inte låter sig bestämmas enbart genom sin relation till två andra punkter.

Det är stilla i utställningsrummet. Ljudens böjda linjer gör sig påminna endast genom den påtagliga tystnaden. Det ger utställningsrummet en sakral prägel, vördnadsfullt, meditativt. Flest verk i utställningen har Melanie Wiksell. Det är skulpturala installationer men också ett par fristående skulpturer. Verken kommunicerar en delad berättelse. Åtminstone en berättelse vars delar har beröringspunkter. *Upon a sea too far to reach* (2016) är en skulptur av järn och trä. Verket har en två-delad struktur. En bärande del och en buren. Den bärande delen är huvudsakligen ben (eller stöttor), och den burna är två ellipsformer i fallande omkrets som sammanfogats parallellt med en fots mellanrum. Ellipserna vilar i horisontellt läge på den bärande strukturen. Längs med sidorna har konstnären fäst bitar av sotat trä. Som form är ellipsen mer oberäknelig än cirkeln. Det finns en variation i omkretsens bana som manar till rörelse.

Avståndet mellan ellipsernas yttersta punkter verkar stämma ungefär med en människas genomsnittliga längd. Wiksell skriver om sitt konstnärliga arbete som ritual. Med det i åtanke får verket mig att tänka på hur vi inom olika kulturer tar hand om, och-/eller hanterar döden. Den franske idéhistorikern Michel Foucault skrev om ritualens betydelse i relation till de platser han kallade heterotopier. Heterotopier är platser som kännetecknas av en sorts annanhet. Det kan vara konkret avgränsade platser som militäranläggningen i Foucaults exempel, eller virtuella platser som en spegelbild där gränsen i huvudsak är estetisk. Men, det kan också vara platser som skapas genom utförande av en ritualiserad form. Ritualer skapar således fickor av annanhet i tillvaron som kan fungera både som spegel och påminnelse om att vi verkligen finns till.

Någon skrev en gång till mig: "Det finns ingen bra eller dålig konst. Det finns bara konst som förhåller sig till annan konst och till livet.". Det är tydligt att Razvan Anghelache, Cia Ringertz och Melanie Wiksell har arbetat för att skapa en utställning där deras respektive verk förhåller sig till varandra med en viss distans, men inte utan beröringspunkter. Avslutningsvis får jag säga att det finns en behaglig intervisualitet i utställningsrummet som jag uppskattar.

Text: Sebastian Andersson

Foto: Razvan Anghelache

Volym 2016-11-01